

Serzeniş

– MESUT ÇİFTÇİ · 16 Ekim 2020

Umut etmek istiyorum. Güzel günlerin geleceğine dair umut etmek. Ama buna inanmıyorum. Belki de benim lanetim bu inançsızlıktır. Aslına bakılırsa bir zamanlar inancı kuvvetli birisiydim. Sarsılmaz bir inancımın olduğuna düşünürdüm. Ama yanılmışım. Çünkü neye inanmışsam insanlar birer birer inançlarımı yıktılar, yer ile yeksan ettiler. Hayır hayır günah keçisi aramıyorum, suçu insanların üzerine atacak da değilim. Ben yalnızca var olan durumu izah ediyorum o kadar. İnsanın inançları yıkılırsa bir daha hiçbir şeye inanmamaya başlıyor. Her şeye şüphe ile yaklaşıyor o zaman insan. Bu durumun elbette bana özgü bir şey olduğunu düşünmüyorum. Muhtemelen benim milyarlarca insan arasında benim hissettiklerimi hisseden birçok insan mevcuttur. Mevcut mudur? Bu konuda yalnız değilim öyle değil mi? Yoksa yalnız mıyım? Aslına bakılırsa inanmaya hazırım ve hatta tüm kalbimle inanmak istiyorum. Ama yalnızca bir işaret bekliyorum. Ömrüm boyunca beklediğim bir işaret. Buna ne dersenez deyin umurumda değil. İster adı işaret olsun, ister adı mucize olsun, ister adı keramet olsun, ister adı alamet olsun umurumda değil. Ama bekliyorum işte.

Bıktım usandım hayal kırıklıklarına uğramaktan. Bıktım usandım beklemekten. Bana hiç sıra gelmeyecekmiş gibi hissetmekten bıktım usandım. Bir zamanlar umutlu olan bu bekleyiş tüm heyecanını yitirdi ve bir eziyete dönüştü. Neyi beklediğini bilmeden beklemek ne büyük eziyettir biliyor musunuz? İnsanlar dünyada yani yaşantılarında kendi cehennemlerini inşa ediyorlar ve çıkış kapısı inşa etmeyi unutuyorlar. Bir hayal etsenize insanın en korkunç cehenneminin en korkunç zebanisi kendinden başka kim olabilir. Ama ben bekledim. Ömrüm boyunca bekledim ve her defasında kapılar yüzüme kapandı ve bazı kapılar hiç açılmadı. Ömrümün bir bekleme safhasından ibaret olduğunu düşünür oldum. Belki de inançsızlığımın ağır yükü altınca can çekişiyorum. Ama ne kadar çabalasam da inanamıyorum. İnsanlara, insanca duygulara, var olduğunu düşündüklerinizin var olduğuna inanamıyorum. Bu şüphe beni zehirliyor ama öldürmüyor. Kafamdaki ve yüreğimdeki şüpheden yakamı sıyırıyorum.

Ben güvenmem. Güvenirmiş gibi görüldüğüm anlarda bile güvenmiyorumdur. Çünkü hayat bana iyi bir oyuncu olayı öğretmiştir. Hiç şaşırmadığım bir olaya sanki ömrümde ilk defa şahit oluyormuş gibi şaşırabilirim, hiç sevmediğim birisini dünyadaki her şeyden çok seviyormuş gibi davranabilirim, öfkemi maskeleyebilir ve nefretimi gizleyebilirim. Siz buna iki yüzlülük diyebilirsiniz ama ben bunu hayatta kalma içgüdüsünün eseri olarak bakmaktayım. Ancak ne kadar maskelersem maskeleyeyim gerçek her zaman sırtıyor; mutsuzum. Mutsuzluğum her sabah doğan güneş, yüzünüze çarpan rüzgar, parmaklarınızın ucunu ısırın soğuk ve yağın kar kadar gerçek ve somut. Mutsuzluğumu her sabah uyandığımda yanı başımda buluyorum. Peşimi hiç bırakmayan, zift gibi kapkara ve yapışkan bir beden gibi mutsuzluk. Her nefes aldığımda yanımda varlığını hissediyorum onun. Ondandır kurtulmak için neler denemedim ki ben? Kitaplar okudum, şiirler yazdım insanların arasına girdim, çalıştım, kilometrelerce yol katettim ama ondan bir türlü kurtulamadım. Sonunda ben ile mutsuzluk arasındaki farkı ayırt edemez hale geldim. İnsan aynadaki yansımasından kaçabilir mi? Aynayı kırmak kendisine çözüm olabilir mi? Üzgün uyanmaktan bıktım usandım artık.

Doktora da gittim. İlaçlı tedaviler de gördüm. Ama hiçbir işe yaramadı. Çünkü inanmıyordum, inancımı kaybetmiştim ve hükümsüzdüm. Ne yapсам olmuyordu, olduramıyordum. -Di'li geçmiş zamanlara hapsolmuştum ve bu hapishaneden çıkamıyordum. Hüzün müebbet mahkûmu gibiydim. Hala da öyleyim. Ruhum bedenime sığamıyor gibi ve bedenim yosun tutmuş asırlık bir kayaya benziyor, yerinden kırıdayamayan çirkin bir kaya parçasına. Gezeğenin var olmasından beri aynı yerde duruyorum sanki. Ne rüzgar, ne yağmur, ne fırtına, ne kasırga bir toz parçası dahi kopartamıyor bedenimden. Oysa ben en küçük zerreme kadar parçalanmak istiyorum ve dünyanın her bir yerine dağılmak. Okyanuslara, dağlara, ovalara, denizlere, göllere ve akarsulara dağılmak. Bir tür yok oluş istediğim ama aslında her yerde ve her zaman diliminde var olmak. Çok şey mi istiyorum? Aslında varlıkla yokluk arasında bir yerde olduğum için böyle hissediyor olabilirim. Hislerim, en azından hala hislerim var çoğu insanın aksine. Ancak bu kadarı elbette yetmiyor bana herkes gibi...